

Káliz Sajtos József

Ólalkodó tél

Elszállt anyyi
jeltelen telem,
s asszony, társ nélkül
oly sok tavaszom.
Most nyughatatlan
nyaram virágja is oda. –

Dér, folyondár,
mért kínozod, hova nősz?!
Mit akar két gazdád:
az irgalmatlan ős meg
a kert alatt ólalkodó tél?

Csak higgyék balgatagon,
hogy övék a hatalom...

A mag már a földben,
s tavasszal szárba szökken. –

Körforgás

A csöppség 'partra vetve'
szívesebben visszabújna
visszamenne – hisz' csak
vérré, mocsokra lát...

De sárból is földugja
fejét a virág. – –

Gyümölcsfáim közt

Ahogy a világra jövő
kis csecsemő feje:
a kinyíló zöld burokban
már látszik az érett dió.

Zsoltártöredék

Meg nem inog az én hitem,
oly erős az, mint a kőszál.
Nehéz keresztemet viszem,
s végső szóm is Uramhoz száll...